

Iben Krogsgal

Ni noveller om opstandelser

Indhold

Mors kraft.....	3
Hjertet	12
Tanden.....	18
Fra himlen	24
Valget.....	29
Firestjernet i Barcelona.....	35
Tasken	42
Hjælp	47
Lille Svend.....	51

Mors kraft

- Hvordan har du det, mor? Er du okay?
Moren smilede mat fra sengen, mens morgensolen sejlede ind.
- Er der noget, du vil have?
- Nej tak, sagde hun. – Smut du bare i skole.

Drengen blev stående lidt i det skarpe lys. Han hev op i skoletasken og gik et skridt baglæns og sagde:

- Man kan godt mærke, at det er blevet forår. Når det er så lyst om morgenen.

Moren nikkede.

- Måske ku vi få en is i eftermiddag. Tror du ikke, du kan spise en isvaffel, når du har fået det lidt bedre? Vi ku sidde ude i haven med jakker på?

- Det lyder skønt, sagde moren.

En fugl fløj kvidrende forbi vinduet.

- Nå. Men så siger vi det, sagde han, - så er det en aftale.

- Aftale, sagde hun.

Da han kom hjem fra skole, var hun stået op. Hun stod fuldt påklædt i køkkenet og afkalkede kaffemaskinen. Radioen kørte, og på bordet lå avisen.

- Hej, mor, snøftede han glad.

Hun vendte sig om, og de kyssede hinanden.

- Har du haft en god dag? spurgte hun.

- Har *du*? sagde han.

- Ar, jeg spurgte først, blinkede hun.

- Fin. Jeg har haft en fin dag, sagde han. - Vi havde vikar i matematik, vi fik lov til at se "De fantastiske 4". Og hvad med dig, hvad har du lavet?

- Åh, du ved, sagde hun, - jeg har bare skrevet mails og læst avis og snakket i telefon med mormor.
- Så du har fået det bedre?
- Jeg har fået det meget bedre.

De sad på terrassen på hver sin havestol. Buskene rundt om plænen var stadig nøgne, og der lå et rødt, vissent bøgeblad i det tomme fuglebad. Det var midt i februar.

- Det er så årets første is, sagde han og gnavede sultent ned i chokoladen.
- Uhm, sagde hun.
- Prøv at tænk: Næste år, når vi sidder her, så er du helt rask. Hun nikkede.
- Skal dig og far så ikke igen en tur til det der wellness-hotel, I så godt kan li? Så kan jeg bo et par dage inde ved Malene.
- Det ku da godt være, sagde hun.
- Og sku vi så ikke bare ta på den bedste skiferie *ever*? Alle fire? Som erstatning for i år?

Hun smilede. I den skarpe februarsol så drengen hendes isse, og hendes sweater var fuld af lange, gråglitrende hår. Han slikkede sig om munden og så længe på hende:

- Er du ikke så sulten, mor?

Et par uger efter, da han stod foran spejlet i badeværelset og tog voks i håret, opdagede han det. Han mærkede efter igen og igen med hænderne og lænede sig frem mod spejlbilledet. Det var rigtigt: Hans hår var med ét blevet meget tykkere.

- Du har sådan et fint babyhår, havde frisøren sagt, sidst han blev klippet. - men det kan stadigvæk godt nå at blive tykkere.

Han gispede, så det duggede på spejlet.

- Far, sagde han lidt efter, da han stod med havregrynstallerknen ved spisebordet, - kan du godt se, at mit hår er blevet tykkere?

- Hm, det ved jeg ikke, sagde hans far, - måske lidt.
- Lidt? Sagde du lidt? Prøv lige at mærk her!
Drengen bukkede ivrigt hovedet frem. Hans far gned en tot hår mellem fingrene.
- Du har jo syv kilo voks i! smilede han. - Men jo, det kan jeg godt mærke.

Senere samme dag, mens han stod i skolegården og spiste sit æble, kom tanken til ham første gang. Han slog den væk som en drøm og skyndte sig at tænke på noget andet. Men den blev ved med at komme tilbage og gjorde ham svimmel.

- Du er ikke rigtig klog, sagde han til sig selv. – sådan er det ikke.
Han kiggede op i himlen, der var gennemsigtig og isblå.
Hvad er der med dig? spurgte en af hans kammerater, der dribblede med en bold.
- Ikke noget, sagde han, - det er bare... ikke noget.

Hun havde et blomstret tørklæde om hovedet, og hun stod i stuen med en iPad i hænderne, da han kom hjem. Han standsede i stuedøren, hendes øjne var røde.

- Har du grædt, mor?
Hun trak ham hen til sofaen, og i det samme kom faren ind, hans ansigt var sandfarvet og tomt.
- Sæt dig lige ned, sagde moren.
Hendes kraveben stak alt for tydeligt frem under skjorten.
- Far og mig har været til en samtale på sygehuset i dag.
Drengen trak armen væk. Hans tinding bankede hårdt.
- Og de sagde... at jeg aldrig bliver helt rask igen.
Han rørte sig ikke.
- Så det... skal vi lige vænne os til. Mig og far og dig.

Solen var blevet stærkere, og plænen var oversået med erantis og vintergækker. I tre uger havde han ikke sagt noget om det, men nu kunne han ikke længere holde det ud. De sad i køkkenet, og moren havde smurt en krydderbolle til ham og lavet varm kakao. Hun havde været ude i haven og hente små blomsterhoveder, der lå og sejlede i en underkop.

- Mor, synes du ikke det er lidt underligt, at jeg bare får tykkere og tykkere hår, mens du taber dit?

Hun tog om sin kop og pustede længe i kakaoen.

- Hm, sagde hun, - jeg synes på en måde, det er meget rigtigt.

Hendes ansigt var udhulet og blegt i lyset fra køkkenruden, da hun sagde:

- Måske kan det ligefrem være et mirakel.

- Hvordan? sagde han. - Du tror jo ikke længere på mirakler?

- Jo, hviskede hun, - jeg tror på *ægte* mirakler. Dem som er noget helt andet, end man regnede med.

Drengen rynkede panden.

- Men hvorfor skulle mit hår være et mirakel?

- Tænk nu, sagde hun med lysende øjne, - tænk nu, hvis du blev stærkere, mens jeg blev svagere. Tænk, hvis mine kræfter ikke bare forsvandt men gik over i dig.

Hendes ansigt strålede.

- Ville det ikke være et *ægte* mirakel?

Hun smilede, så han slet ikke skulle tro, at hun snart skulle dø.

Tanken var vild og vanvittig, men den blev ved at kredse om ham som en himmel. Og nu stod han mellem drengene på skoletorvet, og alle stirrede på ham. Han havde også selv hørt det.

- Hvad sker der lige med din stemme?!?

Han havde sunget så forunderligt klart. Alle tre klasser på årgangen stod sammenpresset i aulaen, og de havde sunget morgensangen, og så var hans stemme pludselig trængt igennem. Som hvis en stor fugl var brudt ud af hans sytrådstynde stemme.

- Jeg ved det ikke, sagde han og hans kinder var rødglødende.
- Waow, sagde en af pigerne, - det lød fantastisk!
- Det er fint, råbte deres sanglærer. - Lad os bare standse her.
Børnene spredte sig ud på gangene, men han blev stående. Læreren kom hen til ham.
- Du synger jo simpelthen som en engel, sagde hun og tog ham blidt i skulderen, - hvordan går det med din mor?
- Jeg fatter det ikke, sagde han og stirrede frem for sig, - jeg har jo aldrig før kunnet synge.

Så snart han havde stille skoletasken i entreen, mærkede han, at han var stakåndet og en lille smule svimmel.

- Mor, sagde han, da han kom ind i soveværelset, - der er noget med min stemme!

Hun sad i en hospitalsseng med en bøjle foran. Sengegærdet var hævet, og hun havde en pude i ryggen.

- Mor, jeg kan synge. I skolen sang jeg pludselig rent!

Hun rakte hånden frem og trak ham hen til sig. Hendes øjne skinnede gulligt inde i de mørkeblå, dybe øjenhuler.

- Jeg sagde det jo, hviskede hun og smilede. - Lad mig høre!

Han rykkede lidt baglæns ved sengekanten.

- Hvad skal jeg synge?

- Den med aben, hviskede hun, - syng den med aben.

Han nikkede, rømmede sig og begyndte at synge. Og hans stemme løftede sig som en stråle over sengen, klar og ren. Morens læber bevægede sig svagt, som om de hviskede med.

- Mor, sagde han, da han holdt inde, - tror du, det er et mirakel?

Hun smilede og hviskede med sin tynde stemme:

- Jeg tror, det er et *ægte* mirakel.

Det var fredagen før påskeferien og himlen var klar efter to dages regn, men der var stadig rimfrost på græsset udenfor. Han stod i badeværelset og trak i idrætstøjet, mens sygeplejerskens stemme steg

og faldt inde på soveværelset. Posen med hans mors bleer lå halvåben på vaskemaskinen.

- Er du klar til at køre? sagde hans far.

Drengens øjne perlede.

- Jeg vil hellere blive hjemme ved jer, hviskede han.

- Søde skat, sagde faren, - det er idrætsdag og solen skinner, og mor vil allerhelst have, at du er med.

Han var ubarberet, og hans blik var lissom fuldt af grå flænger.

- Men jeg har ikke lyst, sagde drengen, - og hvad nu, hvis mor dør, mens jeg er i skole?

- Det gør hun ikke, sagde faren. - Og i eftermiddag kan du fortælle hende om alt det, du har oplevet.

Han skubbede ham blidt fremad.

- Er det rigtigt, at mor ikke mere kan gå? sagde drengen, - at hun ikke engang kan gå på toilettet?

Farens ansigt sitrede, som om hver eneste muskel var i oprør.

- Ja, sagde han.

Allerede da de havde løbet de første hundrede meter fra skolen ud gennem byen, mærkede han det: At han løb lidt stærkere end før. Der, hvor han plejede at pruste og sakke bagud, tog benene bare mere fat.

- Hvorfor har du så travlt? råbte de andre.

Han stirrede lige frem, mens lårmusklerne arbejdede og vejen rullede hurtigere og hurtigere ind under ham.

- Hej, supermand, vent på os! råbte de og grinede.

Men han ventede ikke, han løb. Han løb, så hjertet pumpede og benene sang.

Da de forreste i flokken kom til det sted, hvor vejen sank mellem markerne, var den dækket af en stor, mørk vandpyt. De store drenge løb i en slange udenom, men han blev på sin bane. Han løb lige til randen af pytten og så sprang han. I et brus fløj han hen over vandet, og da han landede på den anden side, galopperede benene bare

videre.

- Shit! råbte drengene bag ham, - så I det?

- Han sprang fire meter!

Han svarede dem ikke. Han mærkede kun kraften, den sitrende strøm, der stille og skridt for skridt voksede inde fra benene ud i kroppen.

Da han kom ind i soveværelset, sad hans far og Malene ved sengen. Gardinet var trukket halvt for, så moren ikke fik solen lige i ansigtet. Hendes hud var mørkegul og hun havde lukkede øjne og brune, tørre læber.

- Er du vågen, mor, sagde drengen og lagde hånden på hendes arm. Hun nikkede.

- Mor, jeg løb så stærkt i dag, sagde han, - så stærkt som jeg aldrig har løbet før.

Hun smilede bag de lukkede øjne.

- Jeg ved det, sagde hun. - Jeg kunne mærke det.

Hendes hud bevægede sig hårdt under knoglerne, hele brystet kæmpede.

- Kunne du mærke det? gispede han. - Kunne du?

Hun åbnede øjnene og smilede:

- Jeg kunne mærke, da du sprang, sagde hun. - Jeg kunne mærke det som et stort suk i hele kroppen. Og nu varer det ikke længe, så er du klar.

Ud på formiddagen langfredag kom hans mormor og morfar. De skiftedes til at sidde ved sengen alle fem, og mormoren havde sat en vase med påskelinjer på sengebordet. Hans mor havde ikke drukket i to døgn, hun sov hele tiden. Der lugtede råddent i soveværelset, og morens ansigt var plettet og mørkegult.

- Kan du ikke hente noget smør i Brugsen? sagde faren, - de har vist åbent til klokken to.

Han var kommet ind ude fra køkkenet, han var ved at lave kaffe.

- Jo, sagde drengen og rejste sig.

- Mor, jeg kommer lige om lidt, hviskede han og rørte hende forsigtigt på skulderen, - lige om lidt.

Et svagt smil gled over hendes ansigt.

- Og køb så lige en is til dig selv, sagde mormoren og gav ham en halvtredskroneseddel i hånden.

Hans far fulgte med ham ud i entreen. Han betragtede ham fra dørkarmen, mens han lynede sin jakke og tog sko på.

- Kig dig godt nu for, når du skal over vejen, sagde han.

- Ja, sagde drengen.

Så standsede han, og øjnene slørede til:

- Hvis du lover mig at mor ikke dør, uden jeg er der.

Der var ingen mennesker på gaden, og alt var helligdagsslukket. Han trak vejret dybt ind for ikke at hulke højt. Hele verden var stille, som om himlen havde suget alle lyde til sig.

Da han skrædede ud over vejen, hørte han kun bilen som en svag brusen. Den kom fra siden og den kom stærkt. I næste øjeblik hvinede bremserne, og så mærkede han slaget i hoften og styrtede mod fortovet. Så blev der stille.

Da han så op, stod hun lige foran ham.

- Mor, hviskede han. - Nej mor! Du må ikke dø nu!

- Rejs dig op! sagde hun.

Han rørte sig ikke.

- Du skal rejse dig op nu, Holger, sagde hun.

Han rørte sig stadig ikke.

- Jeg elsker dig, Holger.

Hun smilede.

- Kom, sagde hun.

Hun rakte frem efter ham. I det sekund, deres hænder flettede sammen, gik en varm bølge fra hendes arme ud gennem hans krop, og så slap hun. Med et smil om munden svævede hun baglæns og

forsvandt som en prik på himlen.

- Mor, hviskede han, - farvel, mor.

I det samme mærkede han kulden.

- Han er okay, han har bare slået sig! hørte han en råbe.

- Det er et mirakel, sagde en anden.

Så pressede han hænderne i asfalten og begyndte langsomt og fortumlet at rejse sig op.

Hjertet

Hun var næsten et år ældre end mig og meget smukkere. Jeg har set fotos af hende, og hun var sådan en pige, alle drengene gerne vil have. På hendes facebookprofil står hun med sin cykel foran et landskab med gule bakker, og vinden tager hendes lange hår, så det blæser ind over hendes ansigt. Hun smiler.

Jeg tænker over det med, at hun smiler. Ville hun have smilet så meget, hvis hun havde vidst, hvad der skulle ske? Ville hun så ikke have skreget, stået der på billedet med store, blanke øjne og skreget? Hvordan ville hendes liv have været, hvis hun havde vidst, hvordan det hele ville ende, hvor frygteligt det blev?

Hvis hun i gennemsnit har smilet 60 gange om dagen – og det må hun have gjort, mindst – så har hun måske nået at smile 40.000 gange i alt i hele sit liv. Det er mange smil. Det er meget glæde. Trods alt.

Af og til har jeg en mærkelig fornemmelse af, at hun alligevel vidste det. Når jeg kigger meget længe på hendes øjne – især på det billede med cyklen, hvor hun ler så meget – er det som om, der er et skær af tristhed i hendes blik. Som om noget glimter derinde, som om hun i et lille hjørne af sin sjæl godt vidste, at hun alligevel ikke ville få et liv som andre. Som om hun godt vidste, at hun ikke ville blive ved at smile, og at noget grusomt var på vej.

Jeg har hørt, at nogle mennesker i glimt har set deres egen død. Jeg ved ikke, om det passer, men det er en uhyggelig tanke, og jeg håber virkelig ikke, at hun vidste noget. Jeg håber, hun var lykkelig. Tit forestiller jeg mig hende som lille pige, hvordan hun leger i en baghave, hun vander blomster med en grøn vandkande og har røde

træsko på. Hendes mor kommer med saftvand til hende, og hun stavrer afsted og griner. Hendes mor vidste heller ingenting.

Hvad ville hun sige, hvis hun kunne tale til mig i dag? Ville hun sige: "Jeg er glad for, at du lever?"

Og hvad skulle jeg sige til hende? Skulle jeg sige: "Det gør mig ondt"?

Jeg har tit dårlig samvittighed over bare at se mig i spejlet, og jeg har tænkt den tossede tanke, at hvis det ikke var for mig, ville det måske slet ikke være sket. Så ville hun have levet endnu. Og når jeg ser hendes smukke smil – og ser, hvad hendes venner har skrevet om hende – så tænker jeg, at hun helt sikkert ville have gjort mere lykke i verden end mig. Jeg kan se, hvor meget hun betød for sine veninder, og hvordan hun stråler, og så kigger jeg på mig selv og tænker: Godt, hun ikke kan se, at det blev mig!

Nogle mennesker tror, at alt sker helt tilfældigt. At det er tilfældigt, hvem der fødes syge og raske, hvem der kommer ud for ulykker, hvem der får korte liv og hvem der får lange. Nogen tror ikke på nogen mening. Den ene lever, den anden dør, ligesom i dyreriget. Er fluen på det forkerte sted, flyver den ind i edderkoppens spind, mens en anden slipper forbi. Lander fuglen det forkerte sted på plænen, springer katten frem og æder den, mens en anden i ro og mag kan spise sin orm. Livet er held og uheld, ikke mere. På en måde ville jeg ønske, at jeg kunne tænke sådan. At jeg kunne tro på, at vores liv ikke er flettet sammen af andet end en lillebitte tråd af tilfældighed. Så kunne jeg måske glemme hende.

Nu bliver jeg ved med at se hende for mig. Og jeg bliver ved med at se det sælsomme glimt i hendes øjne. Når jeg ser det, forestiller jeg mig, at det er Gud, der stråler gennem hende. Der ved det hele. Og så bliver jeg så bange, at jeg slet ikke kan trække vejret; jeg får lyst til at

skrigende højt, at sådan er det ikke, at det kan jeg ikke bære, at det er for meget for et menneske at bære. Sådan kan Gud ikke være. Så ond og så god på én gang! Det hænger ikke sammen. Og jeg får lyst til at råbe nej, neeeeej, i en lang, tung tone, verdens største nej, der går gennem hele byen og hele himlen og aldrig holder op.

Selvfølgerlig døde hun ikke for min skyld. Det ville være så ondt, så uretfærdigt, så ubærligt. Bare tanken gør mig afsindig, bare det, at jeg overhovedet kan tænke det. For hvorfor skulle hun ikke have lov at leve? Og hvorfor skulle jeg – netop mig, med mit grimme ansigt og min mærkelige kind?

Titusinde gange har jeg tænkt på, hvad der skete den dag, selvom jeg ikke var der selv. Det skete i en lille by, jeg aldrig har hørt om, men jeg har forsøgt at stykke det hele sammen ud fra det, jeg har læst i avisen og på nettet. Mine forældre er ikke meget for at snakke om det, og de ved heller ikke, hvor tit jeg ligger i sengen og kigger på hendes facebookbilleder. Jeg tror bare, de vil have, at vi endelig skal leve et normalt liv, at vi bare skal være glade for, at vi har det så godt.

Men jeg ser det for mig, som jeg tror, det skete. Jeg ser, at hun var virkelig glad den morgen, for det var en smuk solskinsdag to dage før sommerferien. Jeg kan huske, at himlen var strålende klar hele dagen. Hun var stået tidligt op for at gå tur med hunden, inden timen startede på gymnasiet. På et tidspunkt ringede hendes mor – sådan tror jeg, at det var – og bad hende om at gå forbi bageren for at købe en liter mælk. Så hun gik ned mod byen, og da hun kom til rundkørslen, kom kranvognen farende fra højre, det var i de sekunder, chaufføren mistede bevidstheden, og øjeblikket efter skred vognen ud i svinget og styrede sidelæns hen mod hende og hunden. Så ramte den, og så var det sket. Hunden overlevede, men hun var dødeligt kvæstet, og kort efter på sygehuset fortalte lægerne, at hun var hjernedød og at hendes liv ikke kunne reddes.

Jeg kan se hende ligge der, smuk og uden sår i selve ansigtet. Hun ligger i den hvide hospitalsseng, og hun er helt, helt stille. Jeg kan se slangerne i hendes næse, pulsen på skærmen, droppet i hendes hænder. Hendes lyse lange hår, de fine smilehuller, man ser så tydeligt på facebook. Jeg kan se, hun trækker vejret roligt, som om ingenting er hændt, som om hun bare ligger og sover. Jeg kan se hendes hjerte, hendes stærke, unge, raske hjerte slå.

Da jeg var tre år gammel, kom jeg ud for en ulykke, som jeg ikke selv kan huske. Jeg kan selvfølgelig se arrene i mit ansigt, de store lyserøde linjer, der går op langs kæben og deler min overlæbe i to. Jeg kan se skævheden i min kind og mærke stramheden i halsen. Jeg kan se, hvordan andre kigger efter mig, jeg kan mærke, at de tænker: Stakkels pige! Men jeg kan ikke huske de sekunder foran Brugsen, hvor det gik galt. Mine forældre har fortalt mig om det, og alle mine kammerater ved, hvad der skete, men det er slettet inde i mig. Jeg ved, at jeg var med min mor ude at købe ind. Vi stod i kø ved fiskehandleren, der havde en salgsvogn udenfor Brugsen. Mens min mor talte med en kvinde i køen, må jeg have fået øje på schæferhunden, der stod bundet til Brugsens gavl. Og jeg elskede hunde. Selvom jeg var tynd og sart, var jeg slet ikke bange for dem, jeg ville bare klappe og kysse alle dyr. Og så må jeg have tirret hunden eller gjort et eller andet, der gjorde den rasende, for pludselig gik den amok. Min mor hørte først en høj, uhyggelig snerren, og så hørte hun mig, der skreg på en sær måde. Da de vendte sig om, havde hunden tænderne i min kind. Den rykkede mig fra side til side, som om den ville flænse mig levende og slynge mig væk. De næste sekunder kæmpede min mor og to mænd mod hunden, der nægtede at give slip. Da det endelig lykkedes dem at få mig fri, var min kæbe knust, og jeg var holdt op med at skribe, jeg var helt stille. En time senere lå jeg på operationsbordet, mens lægerne forsøgte at sætte mit ansigt sammen igen. De arbejdede i næsten seks timer, og i

al den tid troede mine forældre, at jeg skulle dø. Lægerne havde sagt, at det var tvivlsomt, at jeg kunne tåle at komme i narkose med min hjertefejl, og at det ville være et mirakel, hvis jeg overlevede.

Det er tolv år siden nu. Men det er kun et halvt år siden, jeg fik mit nye hjerte. Det er endnu ikke gået helt op for mig, at jeg kan det samme som de andre. Jeg har altid været vant til at være hende med hjertefejlen, hende med de blå læber og de tydelige blodårer. Hende med arrene i ansigtet. Hende der sad over. Det tager tid at vænne sig til, at man kan være med til idræt, at man kan gå med de andre ned på banerne. At man kan danse til festerne! Jeg vågner stadig og bliver overrasket over, at jeg bare står ud af sengen uden at blive forpustet. Mig!

For tre måneder siden mødte jeg Johan, min vidunderlige Johan, som ingen ord i hele verden kan beskrive. Han er ikke bange for at røre ved min kunstige kind, og han siger, at jeg er smuk, som jeg er. Jeg ved godt, at det ikke passer, men sært nok tror jeg på ham. Når *han* siger det, tror jeg det. Og hver gang han lægger sin hånd på mit bryst, banker det heftigt, næsten som hvis der sad en vild fugleunge inde bag arret. Og så kigger jeg på ham. På min dejlige kæreste Johan, som hikker så sødt når han rigtig griner, og jeg tænker, at jeg en dag vil skrive et brev til pigens forældre.

Nu tror jeg godt snart, jeg tør.

I brevet vil jeg ikke fortælle ret meget om mig selv, ikke andet, end at jeg har det godt og prøver at passe på deres døde datters hjerte. Men jeg synes bare, de skal vide, at der er sket noget vildt, noget helt utroligt, noget som på en underlig måde føles som meningen med *mit* liv og som måske også vil gøre dem *lidt* glade: At der findes en dreng, der siger, at han hver eneste dag – ligesom mig – tænker på deres datter og har lyst til at sige til hende af hele sit hjerte: Tak.

Tanden

Stadig her mange år efter kan jeg blive svimmel ved at tænke på det, min bror gjorde den dag. Hvis ikke jeg havde haft ham, ville jeg ikke have klaret det. Uden ham ville jeg være død af sorg og skræk alle de aftner, hvor vi lå i vores køjeseng og hørte mor vælte rundt i stuen, mens hun sang stumper af sange, ækle og grimme sange, ikke som dem, hun havde sunget for os, før hun blev syg og begyndte at drikke. Jeg tror, jeg ville være blevet sindssyg, dengang vi kom hjem fra tivolituren og hun sad i badekarret og smilede sært, mens vandet bare fossede ud af hanen, og hele gulvet sejlede i vand og skum.

Uden min bror havde jeg ikke kunnet le, sådan rigtig le, eller krible i maven, eller falde helt trygt i søvn. Hvis det ikke var for ham, var jeg sikkert forsvundet fra jorden som en lille, tynd tåge, ingen kunne huske eller ville savne. For jeg var så bange dengang, så bange, at jeg stadig bliver kold indeni af at tænke på det. Og den dag med tanden var den værste.

Det var året efter, at min mor og far var blevet skilt. Vi havde fået en ny lejlighed, og selvom vi savnede vores gamle hus, var der rart nok. Min bror og jeg var 12 og 13 år og vi havde fået nye værelser og nye møbler, og på en måde var det ikke så slemt. Det var bare, som om der inde bag vores almindelige smil fandtes to ansigter, der altid var triste. To ansigter, man ikke selv kunne se i spejlet, men som vi alligevel så alting igennem.

Og så var der det med min mor. Hun var sød og kærlig, men når hun fik for meget at drikke, blev hun uhyggelig. Det var ikke noget, vi fortalte nogen om, og jeg tror heller ikke, andre helt vidste det. Men når hun havde drukket, fik hun et tungt, dumt udtryk i øjnene, og hun gjorde alting lidt langsommere end ellers. Jeg tror, hun brugte alle sine kræfter på ikke at gå ind i dørkarmene eller sætte vores

tallerkner skævt på spisebordet, for jeg ved, at hun elskede os og bare ville alt godt.

Den vinter i den nye lejlighed begyndte jeg at få tandpine. Først gjorde det bare lidt ondt i en kindtand af og til, men en dag i skolen gjorde det så ondt, at jeg var nødt til at cykle hjem for at tage en pille. Da jeg låste mig ind, stod min mor i køkkenet lænet ind over håndvasken og smilede med mørkeblå tænder, og hun var nødt til at holde fast på bordet for ikke at falde.

Jeg vidste, at hun var fuld, men hun var ikke for fuld til at spørge mig, hvad det var galt. Og jeg var nødt til at fortælle hende om tanden. Jeg troede, hun ville være ligeglad, men af én eller anden grund blev hun så ophidset, at hun slog hånden i køkkenbordet og sagde:

- Har man ondt, så skal man til tandlæge!

Hun var vild i blikket, alt for fuld af vilje, alt for stiv. Jeg havde ikke lyst til at komme til tandlæge, slet ikke, og jeg græd og hulkede og sagde, at det ikke var nødvendigt. Men hun havde bestemt sig og fandt nummeret på tandlægen og ringede. Hun fik en tid en halv time senere, så hun lige kunne nå at gøre sig klar.

Da hun kom ud fra badeværelset, havde hun malet sorte streger om øjnene, og hendes læber var røde af læbestift, der ikke havde ramt helt rigtigt. Jeg havde lyst til at sige til hende:

- Mor, tag læbestiften af, tag det hele af, mor!

Men jeg turde ikke. Og lidt efter var vi i venteværelset ved tandlægen, og min mor sad og smilede sammenbidt til alle, der kom forbi. Når hun havde drukket, blev hun ligesom alt for høflig, alt for voldsomt glad, og da vi blev kaldt ind i klinikken, blev hun ved med at snakke og grine, mens jeg lå i tandlægestolen og tandlægen trykkede og stak i min tand.

- Ja, den skal ud, sagde han til mig. - Vi rykker den ud med det samme.

- Det lyder godt, sagde min mor, - det lyder sørme godt!

Hun rejste sig og slingrede rundt som en skygge i baggrunden. Mine øjne slørede til. Jeg ville have råbt nej, men jeg sagde ingenting. Jeg ville styrte ud af klinikken, men jeg kunne ikke røre mig. Jeg lå bare der, mens min mor grinede og tandlægen bedøvede mig, så kinden blev følelsesløs. Jeg lå der, indtil jeg hørte lyden: Den tunge, frygtelige lyd af min mor, der faldt.

I det øjeblik styrtede jeg lissom baglæns ud gennem tandlægestolen. Klinikken snurrede rundt, og min puls slog i ørerne. Jeg flåede suget ud af munden, jeg sparkede instrumentbordet til side og snublede hen til mor, der sad halvvejs oppe ad væggen med det ene ben foldet ind under sig. Hun smilede fjernt.

- Kom, mor, råbte jeg, - vi går hjem nu.

To klinikassistenter kom løbende ind og tog fat i mig, men jeg var ligeglad, jeg bare hev og hev i min mor.

- Kom så, mor, kom nu, sagde jeg, mens jeg fik hende trukket op at stå.

Næste morgen gjorde tanden endnu mere ondt. Min mor sov, og min bror lavede havregrød til os, men jeg kunne ikke spise noget. Jeg havde fået en ny tid den dag ved en anden tandlæge, men jeg ville ikke derhen. Jeg havde besluttet, at jeg aldrig mere ville til tandlæge, aldrig nogensinde mere, uanset om jeg så skulle dø af tandpine. Min bror tog om mig og lovede, at han ville gå med. Han lovede, at vi lod mor sove, og så ville han gå med.

- Hvis ikke du får den tand ud, sagde han, - bliver du bare mere syg.

Han fandt kortet med adressen i mors taske og sagde:

- Der er ikke ret langt. Jeg tar bare fri fra første time.

Jeg græd og nægtede, men tanden dunkede i kæben, og da min bror lagde panden imod min og hviskede:

- Vi gør det sammen! svarede jeg: - Okay.

Så tog vi bussen. Jeg vred mig af smerte og holdt mig hele tiden til kinden. Jeg vidste, at der ikke var nogen vej tilbage, men det føltes, som om vi kørte lige ind i et torturkammer. Min bror holdt hånden på mit ene bukselår og prøvede at berolige mig. Men da vi stod foran indgangen til tandklinikken, gik jeg i panik. Jeg kunne ikke styre mine arme og begyndte at slå på min bror og kalde ham ond og led, og midt i det hele begyndte han også at græde.

Det var så forfærdeligt. Det var så forfærdeligt, at jeg bare ville dø. Det dunkede og værkede og sled i tanden. Men så tog min bror pludselig mit ansigt i sine hænder og pressede mig hårdt om kinderne og sagde:

- Så gør jeg det først!

Først forstod jeg ikke, hvad han mente, men da jeg kiggede ind hans vilde øjne, gik det op for mig, at han ville gå ind til tandlægen som *mig*.

- Du er tosset! Du fejler jo ingenting! gispede jeg.

- Men det ved de jo ikke, sagde han, - og jeg siger bare, at jeg er dig.

- Men hvorfor det? råbte jeg.

- Fordi: Hvis jeg kan, kan du også!

Mit hjerte stormede. Jeg kunne se på ham, at han allerede havde bestemt sig, at han bare *ville*. Han så sært på mig, som om han godt selv vidste, at han var for langt ude.

Og så gik han alligevel ind gennem døren.

Jeg stod alene tilbage foran klinikken, mens bilerne kørte forbi på gaden. Det suste i ørerne og hamrede i kæben. Jeg fattede ingenting. Min krop flød ligesom rundt i smerte, og alting sejlede i tågebølger. Uden at kunne se noget vaklede jeg ud fra klinikken og om i en stor baggård med en plæne. Jeg lod mig langsomt synke ned langs muren og trak benene op mod panden.

Sådan sad jeg, da jeg mærkede den brusende, boblende fornemmelse i overkroppen. Det var som hvis himlen sejlede op gennem brystet. Det snurrede i fingrene og tæerne og prikkede i

panden. Og så – pludselig – blev alt stille, ligesom helt anderledes. I det øjeblik gik det op for mig, at smerten i tanden var forsvundet. At den ikke længere dunkede.

Jeg rejste mig og dinglede hen over plænen, mens jeg følte mig fyldt af tynd, lysende gas. Hvorfor gjorde det ikke længere ondt? Hvorfor var alt så stille? Som i en drøm gik jeg langsomt om til klinikken. Jeg satte mig på et trappetrin foran indgangen og ventede.

Da min krop var faldet lidt til ro, kom min bror ud. Ligbleg og halvsmlende, med noget hvidt, der stak ud af munden. Jeg styrtede op til ham og tog fat i hans skuldre.

- Du er sindssyg, råbte jeg, - tænk, at du gjorde det!

Han grinede lidt mat ud gennem tænderne.

- Det var ikke ret slemt, sagde han, - du skal ikke være bange.

Jeg rystede bare på hovedet og så ind i hans blanke øjne.

- Men ved du hvad? sagde jeg, - det gør slet ikke ondt.

- Hvad mener du? sagde han.

- Jeg mener, gispede jeg og kunne godt selv høre, hvor vanvittigt det lød, - at min tand ikke længere gør ondt.

Vi blev stående foran tandklinikken uden at sige noget i lang tid. Vi stod bare og holdt om hinanden. Jeg tror ikke, han troede på mig, og jeg troede næsten heller ikke på mig selv.

- Det her vil ingen nogensinde tro på, sagde han.

- Nej, aldrig, smilede jeg.

- Skal vi ikke lade være med at sige det til nogen? sagde han.

- Jo, sagde jeg.

Og det gjorde vi virkelig ikke. Vi sagde aldrig noget til nogen, og ingen opdagede det, hverken tandlægen eller vores mor.

Men da min mælkemand nogle uger efter faldt ud af sig selv, var den så fuldstændig rask og fin og uden det mindste hul nogen steder, at jeg gav mig at græde. Jeg viste den til min bror, og han græd også en lille smule.

- Jeg fatter det ikke, sagde jeg. - Jeg fatter ikke, at du gjorde det!
- Næh, sagde han – men måske var det heller ikke helt mig.
- Hvad mener du? sagde jeg.
- Åh..., sagde han bare og smilede, - ikke noget.

Fra himlen

Efter skole havde han sat sig ind i den tomme kirke, for hvor skulle han ellers gå hen? Kirken var det eneste sted, han kunne holde ud at være. Kun her, hvor hendes kiste havde stået med alle blomsterne, kunne han trække vejret. Kun her kunne han ånde frit under den store, hemmelige himmel, der fyldte alt. Sorgens himmel.

Han havde været sur på hende den morgen. Hun havde været lidt længe på badeværelset, og han havde banket på døren og råbt, at hun skulle skynde sig. "For fanden, Eva", havde han råbt. Og da hun kom ud, havde han skubbet til hende, som om hun ikke skulle dø den dag. Hvorfor havde han ikke sagt: "Jeg elsker dig" eller "jeg kan ikke leve uden dig" eller "du er den bedste søster i verden"? Hvorfor havde han bandet af hende? Ordene kom farende mod ham i sorte sætninger, og han fik lyst til at slå sig selv, suge ordene tilbage i munden, trække alt det han nogensinde havde sagt tilbage. Hvorfor havde han ikke været god nok ved hende?

En fredag lige efter påske havde han løjet hende direkte op i ansigtet. Inde på hendes bord havde der ligget en pose karameller, og han havde ikke kunnet lade dem være. Han havde spist dem allesammen på nær to og bagefter lod han som ingenting. Da hun kom hjem fra gymnasiet ville hun vide, hvem der havde været inde på hendes værelse og spist hendes slik. Hun havde været rasende. Han havde nægtet, og til sidst havde hun smækket døren. De vidste begge to, at det var ham, men han kunne ikke få sig selv til at indrømme det. Hvorfor havde han ikke indrømmet det?

Eva, undskyld! Undskyld.

Stilhed. Bare stilhed. Nu lå hun i kisten, og hvor måtte det være iskoldt og mørkt og ensomt at ligge der. I tankerne blev han ved med at lægge et tæppe om hende dernede, igen og igen pakkede han hendes tynde krop ind og kyssede hende på kinden. Han sagde, at hun ikke skulle fryse, ikke være bange, han sagde, at han var der.

Jeg er lige her, Eva.

Hvordan var det nu, hun var? Han ville huske det hele! Han startede med hendes brune øjne, smilehullerne i kinderne, de to modermærker på halsen. Duften af hendes shampoo på badeværelset, hendes make-up i skuffen. Når hun stod ved komfuret i det grimme nøgenforklæde og lavede scrambled-eggs om eftermiddagen. Når hun kaldte ham "lillebror Tut". Hendes arme bagfra, når hun tog om ham og kildrede ham i ribbenene. Den onsdag to dage før hun døde, da hun havde stået i hans dør og banket en lille rytme, der betød: Kom og fang mig!

Eva, der ingenting vidste. Eva, der havde troet, hun skulle leve altid. Eva, der blev ramt af lastbilen. Braget, mørket. Eva, der lå på sygehuset og trak vejret. Evas hænder med den flænsede lilla neglelak. Hendes pumpende hjerte.

Hans mave trak sig sammen. Han ville skribe hul i himlen, skribe synet væk. Synet af døren til operationsstuen, der blev ved med at gå op ude foran ham. Som en dør til en ond drøm. Hun lå livløs på operationsbordet, og rundt om hende stod lægerne. De lignede høje, hvide engle. Alt var lydløst, alt gik langsomt, og så gik døren op igen, og igen, og igen, og de bøjede sig over hende, og de åbnede hende. Ville hun have skreget, hvis hun kunne? Havde hun følt smerte, da de løftede hjertet ud? Det hjerte, som havde slået i hende i sytten år. Det hjerte, han havde mærket så tydeligt, dengang de havde været på

sommerferie i Italien, og hun havde trukket ham op til sig på liggestolen ved poolen i aftensolen, og de havde siddet sammen og set solen dø.

Var han stadig en *rigtig* bror, når hans søster var død?

”Jeg *har* en søster, men hun er død.”

”Jeg har *haft* en søster.”

”Min søsters hjerte slår i en anden”.

”Vi lod dem skære min søsters hjerte ud”.

Det brølede i panden, i lungerne, i øjnene. Hvad nu, hvis hun havde ligget der og forsøgt at sige: I må ikke slå mig ihjel! Hvad nu, hvis hun havde hørt dem stå der hulkende rundt om hendes seng, mens sommersonen skinnede så rædselsfuldt udenfor. Ville hun have sagt: Skær bare mit hjerte ud? Eller ville hun have sagt: Gør det ikke! Jeg er jo lige her!

Han løftede hovedet. En kvalt tone kom op nede fra struben og han slog hånden ned i kirkebænken, slog og slog i puden, mens hele kroppen hulkede og kirken stormede rundt om ham.

- Eva, undskyld!

Gennem tårene sejlede kirkegulvet som et skælvende hav, og fliserne skinnede der hvor hendes kiste havde stået til begravelsen. Der hvor præsten havde læst talen, der hvor solen ligesom et øjeblik var landet, mens de havde sunget ”Dejlig er jorden”.

Dejlig er jorden! Han skreg lydløst.

Dejlig? Aldrig mere!

Den salme havde været smuk, da de gik om juletræet. Smuk da Eva sang den til en juleafslutning. Men nu? Nu lå hun i jorden med grimme, tykke sting i brystet.

Frygtelig. Frygtelig. Frygtelig er jorden.

Han trak vejret i stød, og kvalmen væltede frem. Han kunne ikke være der, han kunne ikke trække vejret, han kunne ikke ikke trække vejret. Han kunne ikke sidde, ikke ikke sidde. Ikke tænke, ikke ikke tænke.

Ud gennem tårerne, der brændte og boblede, fik han pludselig øje på den sorte bog, der stak sit ene hjørne frem under kirkebænken. Var det en af de salmebøger, som Eva havde siddet og sunget fra engang? Havde hun haft den i hånden, da hun levede?

Han bukkede sig frem og samlede den op. Den var tung mellem hænderne, kølig og sort, næsten som en lille kiste. Meget forsigtigt åbnede han den og slog op på salmen. Hans hænder fandt den helt af sig selv; han sad bare og så dem gøre det og tænkte: Hvorfor gør de det?

Han havde aldrig læst en salme alene før, og han sang dårligt. Det var altid Eva, der havde sunget, det var hende, der havde været det musikalske barn.

Men nu dukkede salmens ord op som uendeligt fjerne kontinenter på linjerne, og han løftede langsomt salmebogen ud foran sig.
- *Dejlig er jorden*, begyndte han hviskende, - *prægtig er Guds himmel...*

Mens han hviskede, bølgede sætningerne frem som små dna-strengte bag tårerne. Stille og roligt hulkede han sig gennem første vers. Så blev hans stemme stærkere og mere klar end før, som om salmen var et usynligt væsen, der fra salmebogen langsomt trængte ind i hans krop og rejste sig i brystet.

*Tider skal komme, tider skal henrulle
slægt skal følge slægters gang
aldrig forstummer tonen fra himlen
i sjælens glade pilgrimssang*

Pludselig begyndte det at bruse omkring ham. En svag vind ramte ham på halsen. Uden at holde op med at synge, kiggede han op fra salmebogen, og så hørte han stemmerne. Fra alle sider strømmede de i et usynligt kor, højere og højere, og da han vendte sig om, fik han øje på deres ansigter. Rundt omkring på bænkene sad de, alle de døde mennesker, hundreder af dem, og de sang svagt og fjernt, som kom de fra et land langt langt borte. Og gennem sangen hørte han Evas stemme, hendes klare, fine stemme, og han *vidste*, det var hende.

Han hørte hende.

Han mærkede hende.

Det *var* hende.

Hun sad lige ved siden af ham, lyslevende i den trøje, hun havde haft på den sidste morgen. Og sagtmødt smilende, som hvis hun omsider havde fået lov at bryde en stor hemmelighed, rakte hun ud efter ham og tog hans hånd. Hun lagde den mod sit bryst og rystede storesøsteragtigt på hovedet og hviskede:

- Lille Tut, kan du ikke mærke det? I himlen har vi allesammen et hjerte, der slår.

Valget

Barnet stirrede på screenshottet, forstørrede det i mørket. Billedet var taget bagfra i omklædningsrummet, så man kunne se den halvnøgne krop. Pigen havde underbukser på og stod med sin bh i hånden, hun var så snotdum, at hun ikke vidste, at nogen tog billedet. Hendes hår var vådt og slaskede ned over nakken, og bikinien lå i en klump foran hende. Hun havde halvt åben mund, og hendes dobbelthage flød sammen med halsen. Yderst på snappet kunne man ane en af de andre piger fra klassen.

Fuck, hvor var hun klam! Utroligt, at hun overhovedet tillod sig at stå der uden tøj på! Som om hun ikke fik de andre til at brække sig. Bare at se hende der på billedet - så skyllede kvalmen op i barnet, og hun fik lyst til at slå den fede! Slå hende! Presse hånden op i dobbelthagen og skrigte til hende: Hvem fanden tror du, du er? Hvem fanden har givet dig lov til at være så grim?

Alt ved pigen gjorde barnet rasende. Den måde underbukserne sad på, den måde de to rygdeller klaskede mod hinanden på, tyrenakken og den blege hud med de mange modermærker, der som stænk af lort havde suget sig fast på kroppen. De fede overarme, der baksede med bh'en. Og allerværst: den billige fingerring, som man fik lige i synet på snappet! Som om et smykke kunne gøre hende pænere! Fucking stakkels ring!

Hvis hun så bare én eneste gang om dagen kunne sige noget, der ikke var så lamt eller pinligt eller fuld af løgn, at man bare stod der og rødmede langt ud i tæerne! Lidt før billedet var blevet taget, havde de siddet i saunaen, alle otte piger i klassen, og talt om, hvad de skulle lave i pinseferien. Og hvad var det, hun havde sagt? Havde hun ikke sagt, at hun skulle være sammen med en ven? Som om! Som om de ikke alle sammen vidste, at hun ingen 'ven' havde, at hun sad og løj.

Åh, bare at slå hende! At ramme hende lige i synet, indtil alt det slik og citronmåne, hun gik og åd, væltede ud af hendes sorte, sultne hals! Bare at slå hende så hårdt, at alle hendes løgne hamrede ud af munden på hende, at hele hendes grimme ansigt forsvandt. Kunne hun for helvede ikke bare fatte, at hun var så grim, at hun ikke fortjente at leve?

Barnet havde lyst til at råbe tusind tak. Tusind millioner gange tak til dem allesammen for det foto. Hun sad på sit værelse med ryggen mod væggen og tænkte: Hvor var det godt, at de havde sendt det snap! Hvor var det godt, at de havde sendt fotoet til hele pigegruppen, og til alle drengene i klassen. Jo flere, jo bedre! Så de kunne se, hvilken kødklump, hun var. Og det var helt sikkert: Hun ville selv have taget det foto og sendt det, hvis kødklumpen på snappet ikke lige havde været hende selv.

Nu ville hun bare dø.

Dø.

Det knirkede hende fra værelsesdøren. Hun trak benene op under sig og ventede i tusmørket. Hendes arme holdt fat om knæene, mens mobilen skinnede blå ud af den ene hånd. Hvis hun var helt stille, ville hendes mor og stedfar måske tænke, at hun allerede var gået i seng. De ville glemme hende. Hendes mor ville ikke behøve at finde ud af, at hendes datters krop cirkulerede derude. Og hun ville aldrig få at vide, at hendes åndssvage datter havde købt en ring, fordi hun havde været så naiv at tro, at der måske var en dreng i parallelklassen, der kunne lide hende.

Fede krop.

Klamme hud.

Grimme sjæl.

Bare dø.

Der lød igen en lyd ved døren, som om nogen trykkede håndtaget ned uden at åbne. Barnet lukkede øjnene som et skjold og ventede længe.

Da hun åbnede dem igen, stod en lille, tæt mand foran hende. Han var ikke meget højere end et tiårigt barn og lignede en dværg med smilerynker og et skallet, æggeformet hoved. Rundt om hans krop strålede et neongrønt lys, og hans øjne var venlige og rolige.

- Hvem er du? stammede barnet forskrækket.

- Jeg er kommet for at være sammen med dig. For ingen skal tage herfra alene, sagde han. - Og du vil da herfra, ikke?

Hun svarede ikke.

- Jeg mener: du vil da dø, ikke?

Jo, hviskede hun.

- Det var heldigt, sagde han, - så er jeg kommet det rigtige sted hen.

Han lagde hånden på hjertet som en lille hilsen og sagde:

- Hvis du sætter dig op på sengen, så får vi det hurtigt overstået.

Barnet rejste sig forvirret op.

- Men hvem er du? spurgte hun igen.

- De kalder mig Valget, sagde manden. - Det er mig, der kommer, når et barn ikke kan holde sit liv ud mere. Jeg hjælper med alt det praktiske: Jeg kan for eksempel sidde hos dig og holde dig i hånden, når du skal videre.

- Så du er en slags dødsengel, der hjælper børn med at dø? sagde barnet.

Manden smilede.

- Det kan man godt sige, sagde han. - Men først er der altid noget, et barn skal beslutte. Det er derfor, de kalder mig Valget.

Et sort glimt gik gennem hendes øjne, da hun satte sig på sengen foran ham.

- Hør her, sagde han, - der findes en lov, der kaldes Livets Lov. Den siger, at alle børn, der hader deres liv, skal have en ekstra chance af Gud. Du kan kalde det: den sidste nåde.

- Og hvad er så den nåde? spurgte barnet.

- At den, der hader sig selv nok, på ét sekund kan få et nyt liv. Et nyt liv som et helt andet menneske!

Det gibbede i barnet.

- Tænk, sagde han, mens han så hende lige i øjnene, - hvis du kunne blive lige præcis den, du ville? Hvis du om et øjeblik kunne vågne i et andet menneskes krop og aldrig mere skulle være dig selv? Hvis du kunne blive til lige præcis det menneske, du misunder allermost?

Barnet blev blank i blikket.

- Det kan ikke lade sig gøre, sagde hun.

- Jo, sagde han, - for alt kan lade sig gøre for Gud.

Han smilede, så hans lille bryst hævede sig stolt i mørket.

- Men der er lige én ting, sagde han. - Gud kan ikke tage valget for dig. Det må du gøre selv.

En dyb rynke trak sammen i hans pande.

- Og det er meget vigtigt, at du vælger rigtigt, sagde han langsomt. - For når du først har valgt, hvem du vil være, er der ingen vej tilbage.

Barnet stirrede længe på ham uden at sige noget. Så løftede hun mobilen og scrollede hen til screenshottet fra svømmehallen. Hun betragtede sin blegfede krop, som den stod og smilede dumt i omklædningsrummet, og sveden sprang frem i hendes ansigt. Så hvad vil du? sagde manden. - Vil du dø nu, eller vil du være en anden?

- Jeg vil, hviskede barnet, - jeg vil gerne være en anden.

Manden nikkede og lagde smilende hånden på hendes kind.

- Du aner ikke, hvor glad jeg er for det svar, sagde han.

Han trak sig baglæns fra sengen.

- Så nu skal du bare vælge. Og tænk dig godt om, for der er ingen grænser for, hvem du kan blive. Ingen grænser overhovedet! Du kan blive *lige* hende, du altid har drømt om at være. Fra nu af er alt muligt!

Barnet gik hen til vinduet med varme, dunkende kinder. Udenfor var majhimlen mørkeblå, og stjernernes tavse mønster tonede frem over

byen. Hun tænkte på sit liv, sin grimme krop, de hånlige pigeansigter, kvalmen, sveden, angsten. Alt det, der skulle være slut nu. Hun så sig selv slank og smuk og strålende, hun så sig selv som en lysende, vidunderlig skikkelse, der fik de andre til at vende sig om. Hun følte sig flyvende. Om lidt! Om lidt!

- Så mærkede hun et jag i hjertet.

- Når jeg har valgt, hvem jeg vil være, sagde hun stille, - går det så hurtigt?

- Som et knips med fingeren, sagde han.

- Og hvad sker der så med mig? spurgte hun.

- Med dig? blinkede han, - jamen du forsvinder bare. Du vil ikke mærke noget. Det vil være, som om du aldrig har været her. Alle spor af dig bliver slettet. Gud sørger for, at ikke én eneste i verden kan huske dig. Ikke engang din egen mor.

Det gav et sæt i barnet.

- Ikke engang min mor? hviskede hun.

- Nej, sagde manden, - og heller ikke dig selv. Du vil ikke kunne huske det mindste. Når du er blevet den anden, vil du overhovedet ikke ane det. Alt, hvad du har hørt og grædt og følt og set i hele dit liv vil være væk. Du vil tro, at du altid har været den anden.

- Altid? hviskede barnet.

- Altid, lovede han, - det er det, der er den store nåde.

Månelyset ramte barnets ansigt, og i hendes øjne glimtede noget som små stjerner der faldt. Langsomt trængte tykke tårer frem i øjenkrogene, og hendes læber bevægede sig i små tics, da hun vendte sig om og hviskede:

- Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan ikke gøre det.

Manden rynkede hele ansigtet:

- Hvorfor ikke? sagde han.

- Fordi... fordi jeg ikke tror, at nogen andre nogensinde vil kunne elske min mor lissom mig. Hun er jo min mor! Og jeg tror heller ikke, at det ville være det samme at være smuk og tynd og brun og elsket,

hvis jeg ikke var *mig*. Hvis jeg ikke virkelig var mig. Hvis *alt* af mig var væk. Mine drømme, mine længsler, mine minder, alt jeg har elsket. Så tror jeg næsten hellere, at jeg ville...

- Dø? sagde manden.

- Nej, hviskede hun, - bare være den jeg er. Bare være mig.

Tårene flød langsomt ud af hendes øjne, men et stille smil trak hen over mandens ansigt.

- Du har valgt, sagde han.

Og så forsvandt han lydløst ud gennem døren, præcis som han var kommet.

Og det klamme, tykke barn sad alene tilbage med mobilen i hånden, mens snapchattet gik fra skærm til skærm, fra klassekammerat til klassekammerat. Intet i hendes verden var blevet bedre, ingen drenge var blevet forelskede i hende, ingen lagde mærke til hendes fingerring, ingen prik af hendes krop var blevet smukkere end før.

Men hun hørte ordene sænke sig som en stille fred i mørket:

Bare være mig.

Firestjernet i Barcelona

Drengen så på sin far med store, forskrækkede øjne. Mente han det? Havde han virkelig købt billetter til kampen i Barcelona?

- Vi tager afsted den 13. maj, sagde faren og slog ivrigt armene om bag nakken, - så har vi en hel dag til at gå rundt i byen, spise en tacos, nyde en is, sidde på en fortovscafé og studere skønne spanske damer...

Hans blik lyste lidt for kraftigt, lidt for vildt, da han satte tænderne i sin Big Mac og smaskede med en appetit, der fik drengen til at tygge sin burger trægt og langsomt.

- Og vi skal bo lige i centrum, sagde faren, - på et af de gode hoteller. Ikke vild luksus, men fire stjerner. Kender du noget til stjernesystemet?

Drengen rystede på hovedet.

- Så skal du høre her: 1 stjerne er det absolut ringeste. Det er helt uacceptabelt, du ved, bare et faldefærdigt værelse med udsigt til en gammel, grim væg, og ikke en skid andet. Det er kun, hvis du *virkelig* ingen penge har.

Faren dypede en pommefrite i ketchuppen og proppede den i munden.

- Der skal nok være nogen i din klasse, der har boet på hoteller med én stjerne. Ellers ville de ikke være kommet afsted, og al respekt for det.

Drengen nikkede.

- Og så er der to stjerner. Der er lige marginalt bedre. To stjerner er for dem, der godt lige vil give den en tak opad, men stadig ikke har råd til det store. Så får man måske et værelse med fjernsyn og et lille køleskab, men alt det, der står i køleskabet er pissedyrt, og dem i receptionen er sure. Og så kommer tre stjerner. Så er vi ved at være der, du ved, hvor det virkelig er noget ved. Der kan man godt forvente god service og "a room with a wuuw", som man siger. Så er

der eget badeværelse og en kurv med slik og vin, når man kommer. Og så er det bare: værsgod at tage for sig af retterne.

Faren tog en tår af sin cola og slikkede kindtænderne rene, mens han fandt det helt rigtige sted til næste bid i burgeren. Da han havde tygget af munden, sagde han:

- Og så kommer vi til fire stjerner! Det er så ikke for hvem som helst. Jeg har ikke præcist tal på det, men jeg vil tro, at fire stjerner er for top ni af alle dem, der rejser. Her har vi nået et helt andet niveau. Vi snakker: God udsigt, store værelser, kæmpe senge, fri bar. Vi snakker: roomservice og nye håndklæder hver dag. Vi snakker: Luksus.

I neonlyset så det ud, som om farens ansigt var en dej, der blev æltet indefra. Hans tænder arbejdede ihærdigt med bøffen.

- Og så er der de femstjernede hoteller. Jamen, jeg ville ikke ønske dem for min værste fjende! Man tør jo knap pisse på guldtoiletet. Du har en tjener i hoved og røv, og du går på den røde løber. Jeg siger dig: Jeg ville ikke bo på et femstjernet, om jeg så fik penge for det!

Faren tog den sidste bid i munden og krøllede burgerpapiret sammen.

- Så der fik du dig lige et kursus i stjernerne, blinkede han.

Drengen smilede tavst og tænkte på, hvordan det ville blive at sige til de andre i klassen: Mig og min far, vi har lige været en smut i Barcelona.

Da taxien dyttede nede på gaden, gik lettelsen op gennem ham som en hær af store, hvide svaner. Han var kommet! Hans far var virkelig kommet! Og til tiden! Moren hjalp ham ud i entreen med kufferten, men hun ville ikke gå med ned.

- Pas nu godt på dig selv, sagde hun med opmærksomme, bekymrede øjne, - og ring hvis der er bare det *mindste*. Hvis far så meget som...

- Mor! sagde drengen og så et øjeblik vreden i hendes blik, - mor, det er *to* dage, og det skal nok gå.

Han kyssede hende på munden og trak afsted med kufferten, væk fra hendes sugende, bebrejdende omsorg.

Nede ved bilen var faren stået ud af taxien og insisterede på at sætte drengens kuffert ind i bagagerummet selv. Mens de kørte mod lufthavnen, tjekkede faren temperaturen i Barcelona og København og sagde, at det næsten var synd for dem, der skulle blive hjemme i leverpostejszonen. Han havde blomstrede shorts på, og hvide sokker i sandalerne, og en sort t-shirt, som var to størrelser for stor.

- Hvad så, er du klar til dit livs weekend? sagde han og daskede til drengen.

Drengen nikkede, men der var noget i farens glæde, der fik ham til at synke lidt sammen. Nogen med farens shorts, der ikke fungerede.

Da de ankom, var det ganske rigtigt høj sol, og hotelværelset var køligt i eftermiddagsheden med skinnende gulvtæpper og guldrammer om spejlene. I køleskabet stod vin og to colaer, som de åbnede med det samme. Faren svedte, fede perler løb fra panden.

- Hvad siger du, skal vi ikke dalre ned og finde noget mad. Jeg kunne spise en halv ko! sagde han.

Han trak op i mavebæltet og tømte sin rygsæk for slikposer og de hættetrøjer, de havde haft på i flyet.

- Vil du have noget med i tasken? sagde han, - jeg har plads nok.

- Nej, jeg har bare min mobil, sagde drengen og nåede lige at sætte håret foran spejlet, inden de smækkede døren til værelset.

Gaderne nedenfor hotellet var fulde af barer og restauranter, der serverede hurtig mad. De gik ind på en barlignende café med aircondition og bestilte to pizzaer med pepperoni, og mens de ventede på maden, trak faren billetterne op af rygsækken.

- Vi kunne tjene SÅ mange penge på dem her, sagde han, - hvis vi ville sælge dem.

- Hvor meget tror du, de er værd? spurgte drengen.

- På det sorte marked? Femtusind mindst. Stykket. Du skal tænke på, at det er en af årets vigtigste kampe. Har jeg fortalt dig, at den var udsolgt efter syv minutter?

- Ja, sagde drengen og tog imod en iskold cola.

- Men bare rolig, ikke ti vilde heste kunne få mig til at sælge dem, sagde faren. - Det er once in a lifetime, man får Messi at se. Skål!

De skålede i øl og cola og nærlæste billetterne for tyvende gang, inden faren omhyggeligt foldede dem sammen og lagde dem i rygsækken. Som han sad der med sin øl og kiggede stolt ud over cafeen, var alt virkelig som det skulle være, og i en stille stigende strøm af lykke så drengen sig selv sidde der med faren, i et fremmed land, med billetterne i tasken, og den sidste snert af angst forlod ham. Ikke engang den svage skam over farens hvide sokker i sandalerne følte han længere.

- Har du set den blå dragefisk, sagde faren og pegede over på et akvarium, der stod ud mod vejen.

Drengen vendte sig om, og de iagttog længe fisken, der svømmede ind og ud af et skibsvrag. Så rejste faren sig pludselig og hev drengen med.

- Kom, sagde han, - nu skal vi se, om man kan få øjenkontakt med sådan en fætter.

Han var rød i kinderne af øllen, hans øjne lyste lidt for stærkt. Drengen lod sig modvilligt trække med, mens han kiggede efter bordet:

- Far, hvad med vores ting? sagde han, - skal jeg ikke blive her og passe på dem?

- Arh, det tar kun et minut, sagde faren og skubbede drengen ind foran sig.

I det øjeblik de vendte sig for at gå tilbage, så drengen, at rygsækken manglede på stoleryggen. En rumagtig stilhed bredte sig i brystet, men han blev ved med at gå. Stille, roligt, rytmisk.

Så gylpede hans hjerte pludselig i et voldsomt slag alt blodet ud af kroppen.

- Hvad fanden, gispede faren. - Hvor er tasken? *Har du tasken? Der er nogen, der har taget tasken!*

Han drejede langsomt rundt i lokalet og begyndte at stønne *what what what*. Folk kiggede op fra bordene, og en tjener kom løbende.

- Someone take my bag!

- Are you sure? sagde tjeneren.

Faren svarede ikke. Han lagde begge hænder op på hovedet og blev stående og stirrede frem for sig.

- Det er løgn, mumlede han. – Det er bare løgn!

De gik som to forbundne skygger ud i solen. Drengen så ned, og ved siden af sig hørte han de hvide tennissokker skrige. Der kom ikke en lyd fra faren selv, ikke et ord.

- Det gør ikke noget, far, hviskede drengen uden at se op, - vi er da stadigvæk i Barcelona. Vi er, far. Ikke, far?

Hans stemme var grødet og helt tømt for håb. Han kunne ikke se ud af øjnene, fortovet slørede sammen med sandalerne og vejen rutsjede under ham. Uden at svare begyndte faren at gå til. Han gik indædt og med blikket lige frem for sig, som om han lige havde kodet et mål ind i hjernen og fra nu af kun styrede mod det.

- Far, klynkede drengen og trak i ham i t-shirten.

Men faren rystede sig fri uden så meget som at se på sønnen og satte farten mere op.

De gik op og ned ad fortovene, ind og ud mellem restauranterne. Gaderne gled forbi dem som scener i et blændende mareridt, og farens sorte ryg brændte i solen.

Da de var gået gennem en lang, mørk gyde, trådte de ud på en stor plads, som var omgivet af butiksarkader. Faren fortsatte uden den mindste tøven ud på torvet, og da han nåede ud på midten i solskinnet, standsede han med et ryk og blev stående. Drengen stoppede lidt bag ham, svedig, åndeløs. Og i næste øjeblik gik der ligesom et stærkt stød gennem hele den tykke overkrop og det forsatte ud i hænderne, der krampede sig ind mod maven. Faren sank i knæ med en lyd, der for drengen var værre end døden. Det var

lyden af en voksen mand, en mislykket far, der hulkede:

- Neeeeeeej!

Og drengen ville løbe hen til ham og tage om ham og hive ham op, men han kunne ikke røre sig, han kunne ikke røre én eneste muskel, alt i ham låste. Fra nogle meters afstand så han faren løfte armene, som for at overgive sig helt til en flammende, altslugende Gud, og i det øjeblik vidste drengen, at alt var for sent, at alt mellem dem var for sent.

Først da farens skuldre begyndte at ryste, lagde drengen mærke til mørket, der tonede frem. Han så det i et kort glimt, som på et røntgenbillede. Det lignede en lavastrøm, der langsomt steg op gennem farens ryg og blev til en sort klump mellem skuldrene. Og så, på et splitsekund, forlod mørket lydløst farens krop - som en sten der af usynlige hænder blev løst fra jordens tyngdekraft. Uden en lyd sank faren sammen i solen og lå sidelæns med shortsene blafrende fint i vinden og ansigtet op mod himlen.

Drengen mærkede et sug i knæene og begyndte vaklende at gå frem. Rundt om sig hørte han andre komme ilende, spaniere der råbte, en cykelklokke der ringede, og før han havde nået at trække vejret, havde en mand med forklæde vendt hans far om på ryggen, og en anden hjalp ham forsigtigt op at sidde.

- He must have had a sunstroke, sagde en kvinde.

En gadesælger kom med et glas vand, og faren kom langsomt op at stå.

- Far, hviskede drengen, - far, hvad skete der?

Spørgsmålet kom stille ud gennem munden og blev stående i luften, og da faren ikke svarede, sejlede de næste ord lydløst ud gennem drengens gråd:

- Far, jeg elsker dig.

Det tog et kvarter, før de havde fået forklaret spanierne, at han var okay. Først efter to glas vand og en masse forsikringer og nik gik

faren og drengen ind i den kølige butiksarkade. Helt henne ved enden i skyggen satte de sig tavse og matte på flisegulvet med ryggen mod muren.

- Jeg er en frygtelig far, sagde faren.

- Tja, sagde drengen.

Han holdt om sine knæ, og de kiggede begge på den due, der lige var landet ude på pladsen og nu pikkende kom nærmere. Af og til rejste den hovedet og så spørgende på dem.

- Og vi kan jo ikke bare begynde forfra, sagde faren.

- Næh, sagde drengen, mens duen stolprede ind mellem dem.

Så lagde han lisså nænsomt hovedet ind til faren og sagde stille:

- Men vi kan begynde lige her.

Tasken

Kære Michael

Når du læser denne mail, har du fået tasken, og du er sikkert rasende på mig. Og måske tænker du, at det er tarveligt af mig at skrive. Begge dele kan jeg godt forstå. Jeg ved, at jeg har gjort dig og din lille dreng meget ondt, og at jeg ikke kan gøre skaden god igen. Og det er jeg virkelig ked af. Men nu får du i det mindste at vide, hvad der skete.

Min ekskæreste og jeg lagde mærke til dig og din dreng den eftermiddag i Barcelona, fordi I sad ved bordet og talte dansk. Vi stod oppe ved baren, men jeg tror ikke, I så os. Vi var lige kommet til byen med toget, og vi havde ingen penge. Vi havde arbejdet i nogle uger som tjenere på en strandbar, men der havde vi festet og drukket det meste op, og grotesk nok var vi også lige blevet bestjålet i toget. Det hele var ad helvede til, og vi stod i baren og skændtes om, hvis skyld det var.

Så hørte vi jer tale dansk, og så tog du jeres billetter til fodboldkampen frem. Du fortalte vidt og bredt, hvor meget de var værd på det sorte marked. Mange tusind kroner, sagde du. Og da I pludselig forlod bordet, fordi I skulle hen og se på fisk, så hang tasken der på stolen, og det var næsten som om, den var en gave til os.

Nu må du ikke tro, at vi har gjort den slags før. Eller: Min eks havde vist stjålet før, men for mig var det første gang. Og det hele gik så hurtigt, at jeg ikke helt ved, hvad der skete. Jeg kan huske, at vi pludselig styrtede ud af cafeen med din rygsæk. Det var min kæreste,

der havde taget den, og jeg havde ikke protesteret, eller: jeg havde ikke nået at protestere.

Det var først, da vi stod på banegården i en souvenirbutik og åbnede din taske, at jeg virkelig fik lyst til at kaste mig selv op. Jeg tænkte på din søde, lille dreng og fik lyst til at brække min mave ud i butikken og løbe fra det hele.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke forhindrede min kæreste i at tage den taske. Måske fordi jeg kun havde kendt ham i tre uger og var lidt bange for ham? I hvert fald gjorde jeg ikke noget, og det er mærkeligt, hvad man kan bilde sig selv ind. Jeg sagde til mig selv: De får nok fat i nogen andre billetter. Jeg sagde til mig selv: Der er så mange, der stjæler. Og solen skinnede jo, og vi fik næsten 8000, da vi solgte billetterne to timer senere.

Af én eller anden grund kunne jeg ikke bare smide din taske ud, så jeg tog den med hen til vores nye hotel. Jeg smed den ind i et skab, og så festede vi og blev fulde og faldt om i sengen ud på natten, og så vågnede jeg. Det havde noget med tasken at gøre. Det var, som om vi var tre i værelset, som om tasken stod inde i skabet og trak vejret. Det var lidt uhyggeligt, og jeg besluttede, at jeg ville kyle den ud næste dag. Men om morgnen fik jeg det ikke gjort, og om aftenen føltes det forkert. Sådan gik der tre dage i Spanien, og så skulle vi hjem.

Det er sært, men jeg kunne heller ikke lade være med at pakke din taske i min kuffert. Den *ville* ligesom med. Min eks ville have hånet mig, hvis han vidste det. Og det var næsten tortur, for den føltes tung og brændende i min kuffert, omtrent som en bombe. I lufthavnen var jeg bange for, at nogen skulle tjekke min bagage, for at nogen bare skulle se tasken. Og i flyet tænkte jeg ved den mindste turbulens, at om lidt styrter vi ned, og det havde noget med din taske at gøre.

Da vi landede, tog vi hjem til hver vores lejlighed, og jeg pakkede tasken ud og satte den under min seng. Jeg hadede den allerede, men jeg kunne ikke rigtig slippe af med den. Den stod næsten og vågede over mig nede fra sengen, den dag min eks og jeg havde et stort skænderi og gik fra hinanden. Og kort efter begyndte den at dukke op i mine drømme. En nat drømte jeg, at jeg løb hen over et jordskælv med tasken på ryggen, og den skar sig ind i mine skuldre. En anden nat faldt jeg over den, da jeg skulle flygte ud af en dør. Eller det værste: I to nætter i træk drømte jeg, at en lysende engel ville give mig en gave, men da jeg rakte armene frem, fik jeg bare tasken i hænderne.

Hvad skulle jeg gøre? Selvfølgelig tænkte jeg på simpelthen at give dig tasken tilbage. Og en dag tog jeg den faktisk med ud på gaden. Men så snart jeg stod i solen med den, blev den så tung i mine arme, at jeg ikke kunne bære den. Jeg var helt fortvivlet, mens folk bare gik forbi uden at hjælpe mig. Men hvordan skulle de også vide, at den lille rygsæk vejede mere end et fuldvoksnet menneske? Ude af mig selv slæbte jeg den hjem igen, og jeg tror, at et menneske i kørestol ville have været nemmere at få op ad trapperne.

Jeg havde fået et nyt job som tjener på en græsk restaurant, og jeg havde mødt én der, men nu turde jeg ikke tage ham med hjem på grund af tasken. Jeg var bange for, han skulle finde den under sengen. Hvad skulle jeg sige? Jeg skammede mig både over det, jeg havde gjort, og over, at jeg ikke bare kunne smide tasken væk. Og hvem ville tro mig, hvis jeg fortalte, at tasken vejede et ton?

En eftermiddag havde jeg besøg af min mor. Vi ser desværre ikke hinanden så tit, men da vi sad og spiste en kage, fik jeg pludselig frygtelig lyst til at vise hende tasken. Jeg tænkte, at hun af alle mennesker kunne hjælpe mig, og så fortalte jeg hende, hvad jeg havde gjort. Men hun blev bare ligbleg og sagde, at hvis jeg så meget

som nævnte den taske for nogen, ville det være *bad karma*. Hun sagde, at jeg gjorde det svært for hende at elske mig. Da hun var gået, begyndte jeg at græde, for det var som om tasken lige var vokset.

Fra da af blev det bare værre og værre. Jeg følte, at tasken ligeså stille var begyndt at gro fra mit værelse og ind i mig selv. Næsten som et nyt organ, en stor sort lunge. Uanset hvor jeg gik hen, slæbte jeg tasken med indeni. Ingen kunne se den, men en dag i et prøverum så jeg den selv helt tydeligt i spejlet. Jeg fik et chok, for det så ud som om et enormt hjerte af læder slog inde under ribbenene.

Næsten to måneder gik der, og i morges gik min hjerne i panik. Jeg vidste, at hvis jeg ikke gjorde noget, ville den taske blive levende. Kvæle mig eller eksplodere eller noget andet frygteligt. Så jeg fik hevet den op på ryggen. Den føltes tungere end selve jorden, og jeg måtte bruge alle mine kræfter. Jeg *vidste*, at jeg var nødt til at gøre noget, og jeg tænkte: Jeg afleverer den til politiet! Jeg melder mig selv!

Da jeg slæbte tasken hen ad gaden, var den så tung, at jeg var lige ved at besvime. Jeg skreg indvendigt, jeg kunne bare ikke mere! Jeg tror, jeg skreg "hjælp mig, hjælp mig", eller: måske var det min sjæl, der skreg. Og så var det, jeg fik øje på hende. Hun var en ung, lysende kvinde, der kom gående lige imod mig. Jeg blev fuldstændig skrækslagen, for hun lignede mig selv så meget, at jeg troede, jeg drømte. Jo nærmere hun kom, jo mere så jeg lige direkte ind i mit eget ansigt. Jeg ved, det lyder sindssygt, men den kvinde var som min himmelske dobbeltgænger, ja, da hun standsede lige foran mig, var hun endda mere end det: Selv det lille sår, jeg havde på hagen, havde hun.

Mit bryst galoperede og det flimrede for øjnene. Fandtes der virkelig sådan en mig i verden? Og hvem havde sendt hende? Jeg kunne hverken trække vejret eller sige noget, men så trådte manden frem. Stille kom han til syne, mens hun gled bort. Han lignede mest

af alt en hjemløs, men han havde stærke hænder, og han så på mig og sagde:

- Skal jeg ikke hjælpe dig med tasken?

I det sekund brød jeg sammen. Jeg sank ned på fortovet og græd som et barn, og så lod jeg ham tage din rygsæk af mine skuldre.

I næste øjeblik var hun væk. Jeg forstod det ikke. Drømte jeg? Jeg rejste mig op, omtumlet og helt let i kroppen. Og glad! Tasken var væk, det var virkelig sandt.

Eller: Det troede jeg. For da jeg ville til at gå, fik jeg øje på den. Den stod lidt til højre for det sted, jeg havde siddet. Mit hjerte standsede, men da jeg løftede den, vejede den ikke mere end andre tasker.

Og så vidste jeg, hvad jeg skulle. Jeg hævede de 8000 kroner i en automat, lagde dem i tasken og tog med det samme bussen hen til dig, for din adresse kendte jeg jo. Jeg gik op i din opgang og satte tasken ved din dør, og så tog jeg hjem for at skrive denne mail.

Nu har du fået tasken og mailen, og nu ved du, hvem jeg er. Og du kan gøre, hvad du vil. Jeg er ikke et menneske, der tror på hverken engle eller mirakler, og hvis du melder mig for tyveriet, kan jeg godt forstå det. Det ville være helt retfærdigt.

Men *hvis* du ikke melder mig - jeg ved, det her lyder helt vanvittigt, og jeg forstår heller ikke helt, hvorfor jeg skriver det, men: kunne det så give mening for dig at mødes? Kunne du så måske tænke dig at mødes med mig på en café, så vi lige kunne se hinanden?

Hvis du tror, det kunne være en idé, så ring eller skriv. Det er selvfølgelig mig, der betaler.

Med venlig hilsen

Simone, 62 22 02 30

Hjælp

Det var mørkt, da hun stod på ledbussen og satte sig i den bageste vogn. De fleste passagerer var stået af længere inde i byen, og nu skrumlede bussen gennem industrikvarteret på vej mod endestationen, mens de sidste steg af. Busstoppet lå længst ude mellem lagerbygningerne, og når hun var fremme, skulle hun bare gå to minutter, så var hun på lageret, hvor hendes mor havde fået job som rengøringsassistent hver tirsdag aften.

Farida elskede tirsdagene med sin mor, men hun hadede busturen. Det føltes uhyggeligt, når byen forsvandt og de døde, grå kvarterer dukkede op. Og nu lå januarhimlen kulsort over lagerhallerne, og der var blevet langt mellem gadelygterne. Hun var den sidste i bussen, og langt oppe i den forreste busvogn flød chaufførens ansigt ud i bakspejlet.

Hun sendte en snap til sin kusine og tog en kiks op af tasken. Hun var lige begyndt at tygge, da bussen standsede ved et stoppested, hvor ingen plejede at stå på. Ude fra vejen lød rustne mandestemmer, og da døren gik op med et smæld, trådte tre unge mænd i dynejakker op på trinbrættet. Den ene var kronraget, de to andre havde strikhuer på. Op ad halsene voksede sorte tatoveringer som uhyggelige planter, og mændene lugtede stærkt af øl.

Farida lod som ingenting. Der kom en kold vind fra kroppene, som om de havde trukket et fremmed væsen med ind i bussen. Den kronragede skubbede de andre ind på et sæde længere oppe i vognen, mens han råbte "fuck dig seeelv" og daskede til de andre. Så fik han øje på hende.

Farida skyndte sig at dreje ansigtet. Først sagde ingen noget. Så fornemmede hun, at de tre kroppe rejste sig og langsomt begyndte at bevæge sig ned mod hende. Helt stille satte de sig på et sæde fem

meter foran hende, som tre løver, der trak sammen om deres bytte.
- Fy for helvede, hvor her lugter, sagde den kronragede, - af perker.

De to andre grinede og hviskede. Ud af øjenkrogen mærkede hun deres blikke, og hendes tørklæde brændte om ørerne. Hun tvang sig til at tælle fabriksvinduer udenfor, hun talte og talte uden at trække vejret, uden at blinke.

Tagene flød forbi, støt og roligt. Om lidt stod de nok af, tænkte hun. Om lidt var det overstået. Så hørte hun dem pludselig sænke stemmerne, og i næste øjeblik kom en strikhue farende og ramte stangen på ryglænet ved siden af hende.

Hun fór sammen og så ned. En af mændene kom gående ned af gangen, tungt og langsomt, hun kunne se hans sorte tennissko. Lige ud for hendes sæde standsede han og stak hånden hen foran hende. Langsomt samlede han huen op og blev stående. Hun kiggede op.

Hans blik var sort og vildt, og han krøllede huen hårdt sammen. Og i det samme gik det op for hende, at mændene måske skulle med hele vejen. Måske havde de lige aftalt det, måske var det det, de hviskede om.

Hun mærkede gråden presse sig op i halsen, og det tågede i øjnene. Hun svedte under tørklædet. Om lidt ville hun stå alene i mørket sammen med dem, og der ville ikke være nogen i hele verden, der kunne hjælpe hende. Hendes mor hørte musik og tog aldrig sin telefon. Industrikvarteret var øde. Der ville kun være stilheden og frosten, hende foran deres sorte, store kroppe.

Så holdt bussen. Med et sug åndede den ud, og dørene gik op. Mændene rejste sig uden at sige noget, mens den ene kiggede ned mod hende. Tavsheden var fuld af puls, af hjerner der arbejdede. Farida tvang sine ben op at stå og tog tasken over skulderen. Hendes hjerte slog uendeligt langsomt, mens mændene lydløst og skulende gik hen mod døren og hoppede ud i mørket. Chaufføren forsvandt i den forreste vogn, og sæderne var helt forladte. Hun gik hen ad

midtergangen, mekanisk, som en robot, der hvert øjeblik kunne blive angrebet af fremmede maskiner.

Da hun trådte ud på holdepladsen, var det begyndt at sne. Et fint lag fnug faldt mod asfalten, og luften var på én gang hvirvlende og stille. Det mareridtsagtige lys fra en ensom gadelampe flød ind over det døde landskab af haller og containere.

Tre meter fra bussen stod mændene i en rundkreds, og den skallede var ved at finde noget i lommerne. De talte lavt og drejede sig efter hende, underligt spændte i ansigterne. Hun kunne ikke længere se chaufføren, måske var han allerede gået hen til et vagtrum et sted, hun ikke kendte.

Hun kæmpede for ikke at græde. Det tog kun to minutter at gå derhen. To minutter gennem sneen, to minutter gennem helvede. Hun skulle bare ind gennem den smalle passage mellem de forreste lagerbygninger, hen over containerpladsen og forbi de haller, der kastede bundløse, havlignende skygger. To minutter.

Men hun kunne ikke gå. Pludselig kunne hun ikke gå. Ikke tænke, ikke trække vejret. Hele hendes krop var frosset, selv ånden indeni. Hun ville tage telefonen op af tasken og ringe til far, ringe til nogen, men hendes hænder adlød ikke. Foran hende voksede mændenes rygge som sorte dyr, og hver eneste fiber i kroppen vidste det: at noget stort og farligt trak sammen omkring hende, at et angreb var på vej.

Så hørte hun det. Det kom som et svagt kald inde mellem mændene, næsten som hvis et lille barn stod midt imellem dem:

- Lys i mørket.

Hun forstod det ikke. Natten snurrede omkring hende. Og så kom det igen, helt inde fra kredsen af rygge:

- Du skal lyse i mørket!

Som et lille gispende dyr trådte hun frem. Det glødede i øjnene, mens hun stille begyndte at gå i retning af stemmen, der blev ved at

kalde ganske svagt fra det inderste mellem kroppene. Mændene vendte sig langsomt om. Deres store, sorte favn spredte sig, klar til at fange, sluge, gribe.

- Undskyld, sagde hun, - men vil I hjælpe mig? Jeg skal hen i en halderomme, men jeg hader at gå her alene.

Hun så dem direkte i øjnene, og de stirrede måbende på hende.

- Vil I gå med mig? smilede hun. - Vil I ikke være søde at gå med mig?

Lidt efter gik de sammen ind i mørket. Farida i midten, mændene rundt om hende. Hun mærkede deres ansigter åbne sig, smilene der bar hende frem. Hun følte, hun gik gennem en stille sneverden omringet af duer.

Lille Svend

- Hvor skal du hen?

Stemmen var venlig og kom inde fra træerne, men drengen svarede ikke. Han drejede fra vejen og fortsatte ad stien hen mod den gamle silo, hvor han plejede at sidde hver dag efter skole.

- Hvor skal du hen? gentog stemmen lidt højere.

- Ingen steder, svarede drengen uden at se op.

- Hvorfor græder du?

- Bare fordi, sagde drengen.

Han gik hurtigere, mens han sparkede til stenene med sine råhvide sneakers. Så lød der skridt omme bag ham.

- Vent, sagde stemmen, - du skal ikke gå alene.

Drengens øjne blinkede hurtigt, han sagde:

- Du kan alligevel ikke gå med derhen, hvor jeg skal.

- Hvorfor ikke? spurgte stemmen.

- Fordi..., sagde drengen forsigtigt, - jeg skal hen til lille Svend.

Det blæste koldt ind over stien, og drengens hår fløj op, så man kunne se hans blege baghoved. Skridtene kom op på siden af ham, og en spinkel vingeformet hånd lagde sig på hans skulder.

- Besøger du ham tit? sagde stemmen, - besøger du tit Svend?

En varm hinde boblede ud af drengens øjne.

- Ja, svarede han, - og jeg besøger ham mange forskellige steder.

- Tag mig med til de steder, sagde stemmen, - for jeg kan se, at du er trist.

Drengen trak vejret dybt ind.

- Men der er lang vej, sagde han, - og jeg kender ingen, der kan tåle at gå på den vej.

- Jeg kan, sagde stemmen.

- Nej, ikke hele vejen, sagde drengen.

- Jo, sagde stemmen, - *hele* vejen.

- Også hvis jeg fortæller dig, at man kan komme til at græde?

Stemmen lagde sig helt ind til drengens kind og sagde:
- Især derfor.

Et vindstød gik igen gennem de tomme træer, og det hvislede i græsstråene langs vejkanten.

- Okay, sagde drengen, - hvis du *virkelig* vil, så går vi hen til det første sted, jeg plejer at besøge Svend.

- Jeg vil virkelig, sagde stemmen.

- For at komme derhen skal vi ind af døren til et hus, sagde drengen.

- vi skal ind ad døren til det hus, jeg bor i.

Han lukkede øjnene og trådte et skridt frem. I det samme gik døren til en lille stue op, og i stuen sad tre mennesker i en hjørnesofa.

- Er du med? hviskede drengen?

- Jeg er med, sagde stemmen.

- Det er mig, der sidder der i midten, sagde drengen. – Og dér ved siden af mig sidder min mor, og hun har lige fortalt, at jeg skal have en lillesøster.

- Øj, du ser glad ud, sagde stemmen, - du smiler i hele ansigtet.

- Jeg *var* glad! sagde drengen. - Du *aner* ikke, hvor glad jeg var! Min mor og min papfar Jens havde ventet længe på at få et barn. I næsten fem år havde de prøvet, så nu skulle vi bare fejre det! Det er derfor, vi sidder og spiser købepizza med pepperoni og dåsecola. Jeg var så glad, at jeg ikke kunne sidde stille. Kan du se, at jeg hopper rundt på sofaen? Og det var lige midt i et hop, at jeg fandt på, at min lillesøster skulle hedde Margit!

- Margit?!? sagde stemmen, - sagde du virkelig Margit?

- Jep, snøftede drengen.

- Men hader du bare børn? sagde stemmen.

- Aarh, vist ikke ligefrem hader, blinkede drengen.

Han lo højt. Hans ansigt lyste mod den grå himmel.

- Men kom hun så til at hedde Margit, din lillesøster? sagde stemmen.

De havde stået længe og kigget ind i stuen.

- Nej, sagde drengen, og hans bryst hævede, som om det ikke havde plads nok til hans hjerte, - Hun kom så til at hedde Svend.

Da de havde set drengen hoppe og danse og lægge øret mod morens mave i endnu nogle minutter, lukkede drengen døren og de var igen tilbage på stien. Smilet om hans mund falmede et øjeblik.

- Hvor går du så hen, når du har været her? spurgte stemmen.

- Jeg åbner en anden dør, sagde drengen, - og inde bag den dør sidder jeg med en lillebitte bittelille mikro mini blød dejlig vidunderlig baby i armene.

I det samme gik døren til en hospitalsstue op. Solen skinnede ind af vinduet, og lyse skygger vuggede op ad væggene. Drengen sad foroverbøjet i en lænestol med en lille nyfødt i skødet. Foran ham på en skammel sad hans mor.

- Prøv at stikke din finger ned til hans hånd, smilede hun.

- Hvad sker der så? hviskede han.

- Prøv nu bare, sagde hun.

Drengen stak blidt sin finger ned, og babyen greb om den.

- Åhh, den kan lide mig! gispede han. - Den holder godt fast! Åhh!

Så kiggede han forskrækket op.

- Jeg kan ikke holde det ud. At den er så lille. Hvad nu hvis man taber den? Er der aldrig nogen, der kommer til at tabe deres babyer?

Hans mor lagde fingrene på barnets pande og strøg det fine hår.

- Det tror jeg ikke. Og det gør du heller ikke. For du bliver - nej, undskyld: du *er* allerede verdens bedste storebror!

Skyerne drev fra hinanden på himlen og et blegt lys åbnede sig over stien. Drengen trak sig forsigtigt ud af hospitalsstuen, og døren gik i.

- Du kan ikke blive derinde, selvom du gerne ville, sagde stemmen, - du kan ikke blive derinde, vel?

- Nej, sagde drengen grådkvalt, - når jeg har siddet lidt med min lillebror, er jeg altid nødt til at gå.

- Hvor er du så nødt til at gå hen? spurgte stemmen.

I lang tid sagde drengen ikke noget. Vinden gik gennem hans øjenvipper, og ude på himlen vendte en lille flok fugle.
- Jeg skal et sted hen, der er så trist, at der ikke findes farver. Ikke én eneste farve. Alt på det sted er gråt og sort.

Han sank en klump.

- Det er et sted, hvor alle mennesker er alene, også selvom de er sammen.

- Der skal vi hen, sagde stemmen. - Er det langt herfra?

- Nej, det er altid tæt på, sagde drengen,

- men jeg kan ikke tage dig med. For ingen går frivilligt med derhen.

Stemmen lagde to varme hænder om drengens skuldre og holdt ham tæt ind til sig. Bag sig mærkede drengen et stærkt bryst banke.

- Uanset om du vil eller ej, så går jeg med, og jeg slipper dig ikke, sagde stemmen. - jeg slipper dig aldrig.

Drengen rystede lidt, og så trådte han frem i det grå eftermiddagslys. Midt mellem skyerne over stien gik en ny dør op.

Inde bagved sad hans mor i en ny hospitalsstue, men nu var det mørkt udenfor, og lyset var tændt. På brystet havde hun en lille dreng med ble på. Ud af hans ene næsebor gik en plastikslange, som var forbundet til et iltapparat, og der sad et stykke vat på den spinkle hånd.

- Kan du se ham? hviskede drengen.

- Du kan tro, jeg kan se ham, sagde stemmen.

- Kan du se, hvem det er?

- Jeg kan se, rystede stemmen, - at det er Svend.

Drengen nikkede.

- Her er han tre uger gammel, sagde han. - Tre uger og to dage og seksten timer. Han ligger ovenpå min mor, fordi det er hende, han kender bedst. Han kender hendes duft og hendes hjertelyd og hendes mælk og hendes stemme, for han har jo ligget inde i hende så længe. Sygeplejerskerne sagde, at den bedste måde for ham at dø på var ovenpå hendes bryst. Sådan helt tæt, hjerte mod hjerte.

Drengen trak knap vejret, da han sagde det.

- Så døde han lige der? sagde stemmen.

- Ja, hviskede drengen, - og min mor kunne mærke, at nu fik han fred.

Brystet bag drengen slog vildt og hårdt, og himlen var helt stille.

- Men er det så dig, der står helt ovre ved vinduet? sagde stemmen forsigtigt, - er det dig der står ovre ved vinduet med næsen på glasset og ånder på ruden?

Da han sagde det, blev drengens krop helt kold og stiv.

- Er det dig?

- Det *ligner* mig, hviskede drengen, - men jeg tror ikke, det *er* mig. Jeg tror ikke helt, jeg var der.

Tårene strømmede ned over hans kinder.

- Jeg tror, jeg glemte at være der.

I det samme blæste stemmen en tung, dyb, varm ånde ind i hans øre, og den hviskede:

- Du *var* der. Jeg kan se det helt tydeligt. Du var lige der, hvor du skulle være.

Et skydække trak hen over himlen, og stien blev grå nede under dem, som en vej der gik ud mod et større mørke. Uden en lyd gik døren til hospitalsstuen i.

- Hvad så nu, sagde stemmen, - hvor går du hen, når din bror har fået fred?

- Så går jeg, hviskede drengen, - så går jeg ind ad en port til en stor kirke.

Han trådte et skridt frem på stien og stirrede ligeud, og himlen sejlede i hans øjne. Lige foran dem gik en tung port op.

- Hver gang jeg skal herind, sagde drengen, - så bliver alt stille.

Det åndede tavst mod hans nakke.

- Jeg kan bedst lide at være alene i kirken, sagde drengen, - uden alle gæsterne. Kan du se kisten?

Stemmen nikkede.

- Man tror bare, det er en skotøjsæske, men nede i den ligger Svend i pyjamas. Synes du ikke, det er godt, han fik pyjamas på?

- Rigtig godt, sagde stemmen, – og jeg kan se, at du har givet ham en tegning med i kisten. En tegning af en lille babyhånd, der holder om en pegefinger.

Det gav et sæt i drengen.

- Kan du se det? gispede han. - Kan du se ind i kisten?

- Jeg kan se alt, svarede stemmen, - og det er en smuk tegning.

- Tak, smilede drengen. – Jeg lavede den, så han ikke skulle være helt alene ude i døden.

Stemmen strøg ham over håret og hviskede:

- Og det er han glad for.

I det samme lukkede porten til kirken, og de stod alene tilbage på vejen.

En kold blæst fløj ind mellem dem, mens skyernes store kontinenter drev forbi. Pludselig blev drengens ansigt tungt formørket, som hvis dagen med ét var blevet forvandlet til nat.

- Hvor går du så hen nu, sagde stemmen. - Hvor går du hen efter kirken?

- Åh, sagde drengen, - nu kommer det frygtelige.

Hans øjne voksede og blev strålende sorte.

- For nu er der ikke flere døre, hviskede han.

- Er der ikke flere døre? sagde stemmen.

- Nej, efter kirken er der ikke flere døre. Ikke flere steder at gå hen.

Det er frygteligt.

Drengen lukkede øjnene og begyndte at græde. Han græd, til alt blev stille omkring ham. Da han kom til sig selv igen, var han blevet alene.

Han råbte og kaldte men fik ingen svar.

Først da han var nået halvvejs hjem ad stien, hørte han stemmen.

Den kom ovenfra, og da drengen kiggede op, nåede han lige at se det sidste af en skikkelse, der forsvandt i en lysende port på himlen. Og

han hørte det så tydeligt, at hans hjerte sprang:
- Der er en dør mere. Og jeg passer godt på lille Svend.